

Arrest

nr. 140 612 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad HASSELT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2014 neemt de burgemeester van de stad Hasselt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans aangevochten en zijn gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN"

*In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 18.04.2014 werd ingediend door :
[...]*

Om de volgende reden geweigerd:

[...]

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Volgende documenten werden niet overgemaakt: attest onvermogen.

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het wordt toegelicht als volgt:

“De beslissing van de burgemeester dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoekster. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

*De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:
Verzoekster heeft wel degelijk attesten voorgelegd dat zij over geen inkomsten beschikt.*

De Marokkaanse instanties leveren geen expliciet document genaamd “attest van onvermogen” af. De burgemeester had dus niet zomaar het dossier mogen sluiten maar had bijkomende verduidelijking of bijkomende stukken kunnen vragen.

De verwerende partij had verzoeker niet meteen het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie mogen onzeggen. De verwerende partij had minstens bijkomende stukken omtrent het onvermogen moeten opvragen zodat meteen duidelijk zou worden dat verzoekster onvermogen is. De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen.

Verwerende partij heeft te onzorgvuldig en onredelijk de bewijsstukken van verzoekster beoordeeld. Gelet op het bovengaande heeft verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoekster een schending van artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981 aan.”

2.2. Verzoekster diende op 18 april 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in neergaande lijn. Luidens de bijlage 19ter die naar aanleiding van deze aanvraag werd afgeleverd, werd zij verzocht om “binnen de drie maanden, dus ten laatste op 18/07/2014 [...] de volgende documenten over te leggen: bewijs stortingen in het verleden, gereg. Huurcontract, bestaansmiddelen ref. persoon, attest onvermogen, attest niet ten laste OCMW”.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoekster betwist niet dat haar in het kader van de ingediende aanvraag in beginsel een attest van onvermogen kan worden gevraagd en al evenmin dat zij geen attest van onvermogen heeft bijgebracht, doch betoogt dat zij wel degelijk attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over geen inkomsten beschikt, dat de overheid van haar land van herkomst dergelijke attesten niet aflevert en dat de burgemeester bijkomende verduidelijking of bijkomende stukken had kunnen vragen.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt als zijnde “bewijzen van geen inkomsten” zich niet in het administratief dossier bevinden en dat zij verder niet uitdrukkelijk stelt dat zij ze zou hebben neergelegd bij de verwerende partij binnen de haar toegekende termijn. Zij brengt dienaangaande ook geen enkel bewijskrachtig element bij. Zij kan deze stukken echter niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Verder toont verzoekster niet aan uit welke effectief door haar neergelegde documenten haar onvermogen had kunnen worden afgeleid.

Uit de bijlage 19ter die aan verzoekster werd afgeleverd, blijkt klaar en duidelijk welke documenten zij nog werd geacht bij te brengen tegen de door de verwerende partij vooropgestelde datum, daarbij onder andere een “attest onvermogen”. Zo verzoekster al een poging zou hebben ondernomen om een dergelijk attest te bekomen en naar aanleiding daarvan zou hebben geconstateerd dat de Marokkaanse overheid dergelijke documenten niet aflevert, dan kwam het haar toe om dit gegeven minstens aan de verwerende partij ter kennis te brengen binnen de haar toegekende termijn, desgevallend gestaafd met een document. Immers, de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, en waarop verzoekster zich beroept, geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekster kan haar eigen stilzitten op dit vlak in casu dan ook niet afwentelen op de verwerende partij. Dat die laatste dus bijkomende stukken had moeten opvragen of bijkomende verduidelijking, kan, gelet op de duidelijke instructies die aan verzoekster werden verstrekt, dan ook niet worden volgehouden.

2.3. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend, en toont evenmin aan dat haar conclusie dat *“de betrokkene [...] niet binnen de gestelde termijn [heeft] aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Volgende documenten werden niet overgemaakt: attest onvermogen”* kennelijk onredelijk zou zijn. Derhalve wordt niet aangetoond dat de verwerende partij de bestreden bijlage 20 heeft afgeleverd in strijd met artikel 52, § 3 van het voormelde koninklijk besluit.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS